

τον ΙΘ αιώνα εις την Ελλάδα το κανονικόν δικαίον έργον του μεσαιώνος, εκ του οποίου θέλουν προκύψει μυρία άτοπήματα, ως εν καιρώ θέλομεν τὰ συνασθαινηθῆ, ἀλλ' εις μάτην. Τὰ διασπαστήρια μὲν πλέον δὲν θέλουν δικάζει κατὰ τοὺς νόμους τὰς περὶ διαζυγίων δικας, ἀλλ' ὡς εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν ἐκδίδει διαζυγια κατ' ἰδίαν του ἀρίστου οὗ Πατριάρχου, τοιοῦτοτρόπως καὶ εἰς τὴν Ελλάδα θέλει τρέχει κίνδυνος νὰ ἀποχωρίζεται ὁ σύζυγος ἀπὸ τὴν σύζυγόν του, ὅτι αὐτὸς τοῦτο ἤθελε συμβαδίζεσθαι μὲ τὰ συμφέροντα ἐνὸς ἀρχιερέως ἢ ἐπισκόπου οἱ ἀφορισμοὶ καὶ οἱ ἐξωκλησιαστικαὶ θέλουν κατασταθῆ συνθήκας, καὶ εἴθε ὁ κληρὸς μὴ νὰ μὴν ὑποπέσῃ εἰς μεγαλύτερα ἀτοπήματα τὰ ὅποια δὲν τολμοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν ἤδη. Ἡ πεισματώδης καὶ ἐπικίνδυνος συζητήσις ἥτις γίνεται ἤδη ἐνῶ συντάσσεται τὸ σύνταγμα, τοῦ ὁποίου αἱ βάσεις εἶναι ἡ ἐξουσία καὶ ἡ δικαιοσύνη, διὰ τὴν ἀποκλεισθῆ ἀπὸ τὰ δικαίωμα τὸ ἐλευθέρου πολίτου σημαίνει κατὰ τὸν ἔθνος μὲν, οἱ λεγόμενοι εἰς πρόθετον, ἰσομίσθως δὲ τὴν ἐπὶ τὸ ἔθνος συμφέροντος. Οἱ ἑτεροθρόνοι οὗτοι τοὺς ὁποίους θέλουν ν' ἀποκλείσωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν εἰναι ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐν καιρῷ τοῦ ἐξουσίας ἐπὶ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα· εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων οἱ πατέρες καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἐσφάγησαν, καὶ τῶν ὁποίων ἡ περιουσία ἐδημεύθη καὶ διετράπη, ὅτι οἱ Τούρκοι τοὺς ἐθεώρουν ὡς Ἕλληνας, κατὰ τοὺς ἐθεώρουν ὡς τοιοῦτους καὶ οἱ αὐτόχθονες Ἕλληνας καὶ ὁλόκληρος ἡ χριστιανικὴ Εὐρώπη. Αἱ μεγάλα θυνάμεις, ὅτι συγκληθῆσιν ἀπὸ τὰ κακὰ τὰ ὅποια ὑπέφρον οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐξείναν προστάτιδα ἐπὶ αὐτῶν χεῖρα, δὲν ἐνόησαν νὰ ὑπερασπιθῶσιν τοὺς κατοίκους μόνον τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὁλόκληρον τὴν πάσχουσαν Ἑλληνικὴν φυλὴν ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκητο, καὶ ἂν ἡ τότε πολιτικὴ δὲν ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὰς ν' ἀποφασίσωσι καὶ ἐνεργήσωσι τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὸν ἰσλαμικὸν τῶν τούρκων ζυγόν, δὲν ἔπαυσαν μολοντοῦτο ἀπὸ τοῦ νὰ τοὺς προστατεύωσι, καὶ διὰ τῶν πρωτοκόλλων τῶν ἐν Λονδίῳ συνταχθέντων ἐπεφάσιον, ὑπέγραψαν καὶ ὑπεκρίνωσαν τὸν Σουλτάνον καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ν' ἀναγνωρίσωσιν ὡς Ἕλληνας, ἄνευ μηδὲ μιᾶς διακρίσεως, τῶς ὀρθόδοξους Χριστιανούς, ὅσοι ἐκ τῶν παλαιῶν ὁλοκλήρου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀρχομένων ἀπὸ τὸν Εὐξείνου Πόντου μέχρι τῆς Καρμαζανίας, καὶ τῶν παλαιῶν ὁλοκλήρου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ τῶν νήσων ἠέλον μεταναστεύσει εἰς τὴν ἐλευθέρην Ἑλλάδα μέχρι τοῦ ἔτους 1837, καὶ κατοικήσωσιν ἐντὸς αὐτῆς. Ἐπι τῆ πιστεῖ ὅθεν τῶν πρωτοκόλλων αὐτῶν, κατὰ τῶν ὁποίων πῦλαι Ἄδου οὐ κατεσχόουσι, ἐγκατέλειψαν τοὺς συγγενεὶς καὶ τὰς ἀναπαύσεις των, ἐπέδησαν εἰς ποταπὰς τιμὰς εἴτε ἐγκατέλειψαν τὰ κτήματά των οἱ κάτοικοι τῶν μαρῶν αὐτῶν καὶ ἦλθον εἰς τὴν ἐλευθέρην Ἑλλάδα, διὰ νὰ κατασταθῶσιν ἐλευθῆροι πολῖται καὶ ὡς εἰλωτες τῶν αὐτοχθόνων· διότι, ὡς καὶ ἄλλοτε ἔπομεν, ὅσοι ἀποκλείονται ἀπὸ τοῦ νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, εἶναι καὶ θεωροῦνται αὐτόχρονοι εἰλωτες. Δὲν αἰσθάνεσθε λοιπὸν ἵδι αὐτῇ ἡ παρὰ τοὺς ὑπεράσπισις τῶν δικαίων τῶν αὐτοχθόνων ἢ τίς γίνεται ἐντὸς τῆς ἐθνικῆς Συνόδου μὲ τοιοῦτην ἐπιμονὴν ἔχει ἰδιοτελεῖ σκοπὸν; ὅτι τείνει νὰ διαιρήσῃ τὸ ἔθνος εἰς δύο, εἰς ἐλευθῆρους δηλαδὴ καὶ εἰς εἰλωτας; ὅτι ἡ διαιρήσις αὕτη γενῶσα ἀδιάλλακτον μίσος μεταξὺ αὐτοχθόνων καὶ ἑτεροθρόνων ὅχι μόνον θέλει ἐπιφέρει μέγιστην βλάβην εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ ἔθνους πολιτικὴν, ἀλλ' ὅτι κατεστάνεσθαι μέγας φραγμὸς μεταξὺ τῶν ἐλευθέρων Ἑλλήνων συγκαταμένων ἐξ ἐνὸς ἑκατομμυρίου ψυχῶν, καὶ τῶν γειτόνων μὲ Ἑλλήνων οἵτινες ἀποτελοῦν πέντε περίπου ἑκατομμύρια, καὶ τελευταῖον ὅτι προσβάλλει τὸ λαμπρὸν καὶ ἕξοχον τῆς Ἑλλάδος μέλλον, τὸ ὅποσον περὶ πολλοῦ ποιοῦνται ἤδη αἱ μεγάλαί τῆς Εὐρώπης δυνάμεις; Πρὸ ὀλίγων ἔτων τὸ ἔθνος ὁλόκληρον ἴδε μὲ ἀγανάκτησιν τὴν περιβοήθου Ζωγραφικὴν συνθήκην, καὶ ἡ ἀγανάκτησις του προέφρατο διότι ὁ Σουλτάνος ἐξῆτει δι' αὐτῆς νὰ παραβιάσῃ τὰ τῶν ἑτεροθρόνων δικαίωμα, τὰ ὅποια καθέρισαν τὰ πρωτόκολλα τῶν μεγάλων δυνάμεων· ἴδε λέγομεν μὲ ἀγανάκτησιν ἐθῆνος πρὸ ὀλίγων ἔτων τὴν συνθήκην αὐτὴν, καὶ ἠτπάσθη μὲ ἀγαλλίαν τὴν Βασιλικὴν χεῖρα διὰ τὴν μὴ ἐπιχωρίσῃ τῆς. Τὸ ἔθνος συνηθόμενον ἤδη νὰ συντάξῃ σύνταγμα, τὸ ὅποιον, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, βασίζεται εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν

δικαιοσύνην, καλὸν ἄνευ, παραβιάζει δικαίωμα ἀποκτείνοντα δι' ἀποφάσεων τῶν μεγάλων τῆς εὐρώπης δυνάμεων, καὶ ἐπιφέρει εἰς τοὺς κόλπους του τὴν καταστρεπτικὴν καὶ ὀλεθρίαν διαίρησιν. Οἱ Ῥωμαῖοι τότε μόνον ἐξείπαινον τὴν δυναστείαν των καὶ κατέστησαν ἔθνος συγκαταμένων ἀπὸ 120 ἑκατομμύρια ψυχῶν, ὅτι εἰς τοὺς λαοὺς τοὺς ὁποίους κατέκτων παρεχώρουν τ' αὐτὰ δικαίωμα τὰ ὅποια ἀπελάμβανον οἱ πολῖται τῆς Ῥώμης, καὶ διωρίζον μεταξὺ αὐτῶν ὑπάτους καὶ Πατριάρχους. Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνας ἀπεναντίας ἀποτελοῦντες νοινωίαν ὀλιγαριθμὸν καὶ τοσοῦτον στενωπὰ περιωρισμένην, ἀντὶ νὰ περιποιηθῶσι, δὲν λέγομεν κατακτηθέντας λαοὺς, ἀλλὰ τοὺς ἀδελφούς των, τοὺς μὲτ' αὐτῶν παθόντας καὶ θύσασθῆντας, ἐξαρστοῦνται νὰ τοὺς καταστήσωσιν εἰλωτας, διὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσωσι νὰ ἀπέλωσιν ὅπου οἱ κάτοικοι ἀπολαμβάνουν ἂν ὄχι δικαίωμα ἐλευθέρου πολίτου, πλεονεκτήματα τοῦλάχιστον τὰ ὅποια ἐν τῇ Ἑλλάδι στεροῦνται. Νομίζομεν ὅθεν φίλε, ὅτι ἀπὸ τὰ λεγόμενά μὲς ταῦτα ἐπίσθητι ὅτι πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ τείνουν τὰ μέτρα ταῦτα ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ συμφερόντος, τείνουν ἀπ' ἐναντίας ἐπὶ τῆς ἀπωλείας του.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου μὲς ἀκροατῆς μὲς οὗτος ὅστις κεκλήθη μὲς ἠεροάξειτο, σὰς εὐχαριστῶ μὲς εἶπε, διότι μὲ ἐξῆξατε ἀπὸ τὰς ἀπάτας εἰς τὰς ὁποίας ἐρισκόμην, καὶ ὡς ἀφωσιωμένοι εἰς τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος μου σὰς παρακαλῶ νὰ δημοσιεύσῃτε ὁλοκλήρον τὸν διάλογόν μου τοῦτον εἰς τὴν ἐφημερίδα σας, διὰ νὰ ἐξῆξετε καὶ πολλοὺς ἄλλους ἀπὸ τὰς αὐτὰς ἀπάτας. Καλὸν εἶναι φίλε, τὸν εἶπομεν, νὰ δημοσιεύωνται τὰ τοιαῦτα διὰ νὰ φωτίζεται ὁ λαός, ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε πόσον εἶναι βλαπτικὴ καὶ ἐπικίνδυνος ἡ ἀλήθεια εἰς κρινῶς λεγομένη καὶ δημοσιουμένη; Μὴν φοβεῖσθε μὲς ἀπεκρίθη, ἡ ἀλήθεια πάντοτε θριαμβεῖ, καὶ οἱ φρόνιμοι τοὺς ὁποίους μένον πρέπει νὰ ἔχωμεν φίλους, τὴν συναισθῆνον καὶ ἐπαίνου τὸν λέγοντα αὐτὴν μετὰ περὶ τῆς Πεισθέντας ὅθεν ἀπὸ τῆς παρατηρήσεως τοῦ φίλου μὲς δημοσιεύομεν ἀπαρῆλλакτον τὸν μετ' αὐτοῦ διάλογόν μου.

Ἄθῆναι ἐξ ἰδιαιτέρας ἀλληλογραφίας τῆν 19. Ἰαννουαρίου.

Μετὰ τὴν αὐχλήσιν τοῦ Σαββάτου ἦλθον εἰς τὴν αὐχλήσιν τῶν κατὰ μέρος ἀρθρῶν τοῦ ψηφίσματος. Τὸ κείμενον τοῦ ψηφίσματος ἐκ συμφώνου μετεβίβη, καὶ ἀντὶ τοῦ νὰ καθαρῶσιν ἑτέροι ἢ λέξις νὰ σχηματισθῆ ἀντὶ δὲ τὸ προεπιμῶσα τὰ διαβίβουσα ἐκ τῶν κατωτέρω κατηγοριῶν Ἄφου παρεδίδθη τοῦτο ἀνευ μεγάλης συζητήσεως, ἦλθον εἰς τὸ ἀρθρον 3. καὶ αὐτοῦ ἐγένοντο παρατηρήσεις ἕκ τῶν δύο μερῶν. Ὁ ἄν τις τὴν τρίτην ἦλθον εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ἀρχιστο μεγάλη συζητήσις, διότι ὡς γνωρίζετε πολλοὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἀνεχώρησαν, ἢ πολλοὶ μὲ τὰς οἰκογενείας των ὅθεν τὸ πρῶμα καταντούσε σημαντικόν τὰ πάθη ἀναψῆ, καὶ διὰ μὴ ἀν σιγμὴν ὀλίγον εἰλεψῆ ἂ ἐλθωσι καὶ εἰς χεῖρας ἀλλὰ τὸ πρῶμα ἐτελείωσε ἀπὸ ἐκείνης ὅστις ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ἰσηκῶθαι καὶ εἶπε ὅτι ἀνακαλεῖ τὴν παρατήρησιν του· εὖτω τὴν ἐδέχθησαν ὅλοι ἦλθον δὲ μεταπειτα εἰς τοὺς μεταναστεύσαντας καὶ τοὺς ἀγωνισθέντας εἰς τὰς ἐκτὸς κού κράτους ἐπαρχίας περὶ τοῦτου ὡμίλησιν ὁ κύριος Πέικος ἀξιόλογα, ὅπως ἀρχισαν νὰ βρέχωσιν αἱ τροπολογίαι κατήνησαν ἐπὶ τέλος εἰς δύο· ἢ μὲν μία ἦθελον ὡς μόνον τὰ χωρία, πόλεις καὶ κωμοπόλεις αἱ λαβούσαι πραγματικόν μέρος νὰ συμπεριληφθῶσι, ἢ δὲ ἤθελε τὰς ἐπαρχίας ἐν γένει. ἦλθον εἰς ψηφορίαν, καὶ τὸ τελευταῖον ἐγένετο δεκάτὸν μὲ ψήφους 116 πρὸς 82. Εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐπρόεδρευεν ὁ Κ. Κολέττης, ὅστις πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ἐφῆρθη ἀριστα, διότι ὡμίλησε καὶ μὲ στήθος εἰς τοὺς μαχητὰς μὲς εἰς αὐτὰ εἶναι καταλληλότερος ὁ Κολέττης τοῦ Μαυροκορδάτου, ὅστις εἶναι παραπλὺ γλυκὺς, ἀλλὰ μὲ τοὺς τοιοῦτους ἢ ἡμεροῦς κατανατὰ ἀδυναμία καὶ ὑπόκλισις. Σήμερον ἀρχεται τὸ ζήτημα τῶν παθόντων κατὰ τὴν ἐπανόστασιν τοῦτο ἐπισητῶ ἰδίως ἀφορὰ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Φαναριώτας, φοβεῖσθε μὴ δὲν περῶσῃ, διότι ὑπάρχει μεγάλη κατακοχυλ κατ' αὐτῶν ἰδίως· τὰ πρωτόκολλα προβλέπουν καὶ περὶ οὗτων ὅθεν δὲν ἔπρεπε νὰ γίνεται διακρίσις, ἀλλὰ τί τὸ θέλετε ἢ πρόληψις εἶναι πολλὰ σφοδρὰ κατ' αὐτῶν, καθ' ὅσον καὶ ὅλοι εἶναι εἰς τὰ ὑπογγήματα καὶ κανεῖς δὲν καταγίνεται εἰς ἄλλο τι. Κατ' αὐτὸ θὰ γίνωσι καὶ ἄλλαι διακρίσεις ἢ δὲν ἤξεύρω εἰ ὅ ἀπογένη. Πλὴν θὰ εἶναι περιεργον νὰ ἴδωμεν τί θὰ κάμουν εἰταν ἔλθουν εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Κυρίου Περιδῆ ὅς τις ἐπρότεινεν ὅτι ὅσοι χρεωστοῦν ἐμπροσθέντος εἰς τὸ δημό

σιον νὰ ἀπολυθῶσι τῶν θέσεων καὶ ὑπογγημάτων ἢ ὅσοι θέλω, ἐν ὅλοι χρεωστοῦν εἰς τὸ δημόσιον ἢ πρότασις ἔδωκε τοὺς ἤρεσι, ἀλλὰ φρονῶ, ὅτι θὰ ἐπιστηρικῶν καὶ πιθανῶν νὰ περῶσῃ τὸ τε ἢ θα παύσῃ ἡ ὑπογγομανία, ἢ θα βιωθῶν νὰ πληρῶσιν τὰ χρεῖα των, καὶ τὸ Ταμειῶν ἢ ἀφῶσθῃ ἔχον κάμποσα χρήματα, διότι δὲν ἐπὶ λείπει ἀπὸ τῶν 13 ἢ 14 ἑκατομμυρίων νὰ ἐσυναζοντο αὐτὰ, τότε βίβαια τὸ Ταμειῶν ἢ θάλεν ἀνάσαι ὡς καὶ οἱ φορολογημένοι.

ΝΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΔΔ. 19 Ἰαννουαρίου.

Μεταξὺ τῆς ἀναγνώσεως τῶν πρακτικῶν τῆς χθιστῆς Συνεδριάσεως ἐν ὡ ἀνεγινώσκητο ὁ 6. παράγραφος τοῦ 1 ἀρθρου τοῦ ψηφίσματος ἐνθα γίνεται λόγος περὶ τῶν μαρῶν τῆς Στερεῆς καὶ τῶν Νήσων, εἶπεν οἱ τῶν κληρῶν να εἶθῃ καὶ τὸ α Ἑλλάδος ὅτι οὕτως ἐνόησαν τὸν παράγραφον, ἀντιτεινόντων ἄλλων ἐγένετο μίγξις καὶ σφοδρὸς λογοπέλεμος. Ἐν τούτῳ ἀναστάς ὁ Κ. Περιδῆ, καὶ εἰπὼν λίαν ἀσκέτως καὶ μεγαλοφῶνας προέκειτο τὸ μέρος περὶ ἀπῆται νὰ προσεθῆ καὶ ἡ λέξις α Ἑλλάδος ὅτι ἔθετο τὴν σφοδρότητα τῆς ἐπαραχῆς διότι ἰσομπεριλαμβάνοντο εἰς τὸ μέρος τὸ ζήτην τὴν προσθήκην καὶ οἱ στρατιωτικοὶ πληρῆξουσιν, τοὺς ὁποίους μάλιστα ἐδυσώπησαν ὅλοι φιλήτοχοι. Ἐπομένως συνελθὼν εἰς ἔαυτον ὁ συναρπαζόμενος Περιδῆς ἐξῆγησε συγγνώμην διὰ τὴν παρατροπήν του.

Μετὰ ταῦτα ἀφῶ καὶ ὁ Φαρμάκης ἔδωκε ἡ ἀνεγνώσθη πρότασιν τινὰ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ἵνα καθῆσιν εἰς τὸ θέμα ὁ Ζωγράφος, καὶ ὁμιλήσας μὲ ἱερῶς καὶ λόγους, μὲ βάθειαν σκέψιν, καὶ μὲ ἐξῆρητον φρόνησιν περὶ τοῦ εἰρητικοῦ παραγράφου τοῦ σχεδίου, τὸ ὅποιον ἴθελεν δικαιοτάτον κατὰ τὴν ὁποῖαν ἔαμην ἀνάπτυξιν, ἀφῶ πρῶτον ὡμιλόγησεν ὅτι τὸν παράγραφον τοῦτον δὲν συντάξεν αὐτός, τέλος μετὰ τινα περιστροφήν τῆς ὁμιλίας του, τὴν ὁποῖαν ἔαμην κατὰ ἐπιδοῦλου ἐπιτήρησιν εἰς παρεξήγησι τῶν ἀπῶν ἐπὶ τῶν πληρῆξουσῶν, προτείνει παρα προσδοκίαν πολλῶν τῶν ἐξελθῶν τοῦ παραγράφου, καὶ ἀνε αὐτοῦ ἐίσκησιν τὸν ὅποιον βασανίσαντες τὸ ἐπιλοκοπὸν μέρος, ἐπὶ νικῆς ἀνεστάξαν ἄλλον σχεδὸν παρομοῖον, τέλος μὲ προσθεταίρισις τινὰς παρεδίχθησαν κενὴ φωνή ὅπως φάνηκε κατωτὴ εἰς τὴν εἰς τὴν καταχώρησιν τοῦ ἐπιδοῦλου Ψηφίσματος. Μετὰ ταῦτα διεκλήθη ἡ Συνεδρίασις.

Τὰ παρεδεδῆντα μέχρι σημεῖον μέρη τοῦ ψηφίσματος ἦν τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου ἐν Ἀθήναις Ἑθνητικῶν Ἑλλήνων Συνέλευσις ψηφίσει.

1. Ἡ Κυβέρνησις ἀρῆσει ἀμείωσιν μετὰ τὴν δημοσίωσιν τοῦ Συντάγματος νὰ ἐχηματίσῃ τὸ προσωπικὸν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἐπιδοῦσιν τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὰς ἑξῆς κατηγορίας.

α) Τοὺς αὐτόχθονας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας καὶ τοὺς μέχρι τέλος τοῦ 1827 ἀγωνισθέντας ἐν αὐτῇ καὶ τοὺς ἐλθόντας καὶ διαμεινέντας, μέχρι τοῦ αὐτοῦ ἔτους πρὸς δὲ καὶ τοὺς λαόντας ἀποδεσφωμένους στρατιωτικὸν μέρος εἰς τὰς κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν γονομένης κατὰ τῶν ἐχθρῶν μάχας, καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν.

β) Τοὺς μεταναστεύσαντας κατοίκους καὶ ἀγωνιστὰς τῶν μαρῶν τῆς Στερεῆς καὶ τῶν Νήσων, τῶν λαόντων τὰ δπλα εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα ἐλθόντας μέχρι τῶν 1827 καὶ ἐγκατασταθέντας οἰκογενειακῶς εἰς τὰς τῶν Δήμων τοῦ Βασιλείου.

γ) Τοὺς μὴ ἐμπριλαμβανομένους εἰς τοὺς ἀνωτέρω δυν παραγράφους ἢ Κυβερνητικῆς ὁρεῖλαι νὰ μὴ διατηρήσῃ οὐδὲ νὰ διορίσῃ εἰς τὰς θέσεις τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ὅμη τοὺς ἐλθόντας καὶ ἐγκατασταθέντας εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ το τέλος τοῦ 1827 μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1832 μετὰ δύο ἔτη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ συντάγματος τοὺς μὲ τὸ τὸ τέλος δὲ τοῦ 1832 μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1837 μετὰ τὰ τρία ἔτη, καὶ τοὺς μετὰ τὸ τέλος τοῦ 1837 μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1843 μετὰ τέσσαρα ἔτη.

Δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς ἀνωτέρω κατηγορίας γενναῖοι στρατῶς τῆς ξηρᾶς καὶ θάλασσης, οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων καὶ τῶν ὡρηων τεχνῶν ὡς πρὸς τὰς εἰδικὰς θέσεις των.

2. Ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία θέλει ἐπαγγυμῆσιν εἰς τὴν τῆς τῆς ἐπὶ τῶν διατάσεων τοῦ παρόντος ψηφίσματος, ἔχοντος τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν τοῦ Συντάγματος ὑποκαίμενος τοῦ Ἰ. κευργίου εἰς βαθυτάτην ἐθῆνον διὰ τὴν μὲ τῆσιν αὐτοῦ. (Ἐκ τοῦ Ἀγγέλου)

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Ἄωρος θάνατος εἰς τὰς 2 τοῦ τρέχοντος ἡσπασιν ἀπὸ τὰς ἀρχαίας τῶν φιλοτάτων τῆς, μίαν τῶν κλεινῶν φιλοστόργων μητέρων καὶ ἀγαθῶν ἑλληνίδων τῶν μακαρισταδῶν Ἀθῆναι, χθρῶν μὲν τοῦ ποσὶ Ι. Ἀργέντου μεγαλομακροχρόνιου Χίου, καὶ ἀνεψίου τοῦ μετὰ τοῦ ἀειμνήτου Ῥήγα ἀφῶ

γισθέντος ὑπὲρ ἐλευθερίας Ἀργέντου ἐκείνου, θυγατέρα δὲ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Κωνσταντίνου Ι. Ἰμπλικ-
εῖ, ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς διὰ τὰς πρὸς ἑκπαίδευσιν τοῦ
γονιμακίου φύλου μεγαλοδωρεάς του καὶ τὰς ἀπαύστους
πρὸς τοὺς πένητας ἐλεημοσύνας του, μάλιστα δὲ διὰ τὴν
εὐσημαίαν του διαθήκην, ἐν ἧ ἀφίνει τὸ ἔθνος κληρονόμον
τοῦ 30. χιλ. ἑπτακοσίων.

Ἐκηδέυθη δὲ ἡ μακαρίτης ἐπαξίως τῶν ἀρετῶν καὶ
τῆς ἐντίμου καταγωγῆς τῆς, αὐθόως χωρηγούντος τοῦ
φιλοκάλου αὐτῆς γαμβροῦ, Κ. Π. Πλατὺν ἀλλὰ τὸ πλεί-
ον ἀξιοθέατον τῆς κηδείας τῆς ὑπῆρξε, ὅχι τὸ αὐθορμη-
τως συρρέυσαν τῶν φίλων πλῆθος, οὐδ' ἡ παρουσία τῶν
ἀρχιερέων καὶ σύμπαντος τοῦ ἐν Ἀθήναις κλήρου, ἀλλ'
οἱ μὲν δακρυὰ θερμά παραπέμποντες τὸν νεκρὸν τῆς ἕως
τότε ἀγνώστου εὐεργετιδῶς των πένητες, τιμῆ, ὅποιαν
δὲν ἀξιώνονται ποτὶ οἱ πλούσιοι μόνον καὶ δυνατοί.

Λίονκά σου ἡ μνήμη φιλόμουσε καὶ ἐνάρατε Ἀνθία γὰρ
αὐτῆς ἔλαφράν. (Ἀθηνᾶ.)

Εἶναι ἄραγε ἀληθές οὐκ ὑπάρχουν καὶ τὴν σήμερον Αἴ-
σχίαι εἰς τὴν Ἑλλάδα; Εἶναι ἄρα γε βέβαιον οὐκ ὑπάρ-
χουν εἰς Ἀθήνας ἄνθρωποι τοῦ σκότους, διὰ νὰ φιλιππίσω-
σιν ἢ νὰ χροκίζωσι πρὸς βλάβην τῆς Ἑλλάδος, τῆς πατρί-
δος των αὐτῆς; Καὶ μ' ὄλον τούτο, ὑπάρχουν. Ο μί-
γας Πέτρος, ὁ πρωταίσιος τῆς σημερινῆς Ῥωστικῆς δό-
ξης καὶ λαμπρότης, περιῆλθεν ἄλλοτε τὰς δυτικῆς τῆς
Εὐρώπης ἐπαρχίας καὶ τὰ Βασιλεῖα δανεισθεῖς καὶ με-
τακομίσας τὰς καλὰς συνθηκὰς, τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπι-
σθήμας εἰς τὴν πατρίδα του. Ἡμεῖς, μ' ὄλον οὐκ ὅσον
μικροί, τὸσον κατώτεροι ἀποφεύγομεν τὴν δύσιν καὶ κατα-
φερόμεθα κατὰ τῶν δυτικίζόντων τοσοῦτον, ὥστε προτιμώ-
μεν νὰ ἀμαυρώσωμεν τὴν ὑπόληψιν καὶ αὐτῶν τῶν παλαι-
ῶν πρωταγωνιστῶν μας, οἵτινες ἐμφαίνονται πρὸς κλάρον
τῆς πατρίδος ὀπαδοὶ τοῦ δυτικοῦ πνεύματος καὶ τῆς προό-
δου καὶ ποιοὶ οἱ καταφερόμενοι; ποῖοι οἱ κεραυνοβόλοῦν-
τες τσαυτὰ κατὰ τῶν ἀξιοσεβαστῶν αὐτῶν ἀνδρῶν μὲν
εἶναι ἄρα γε ἐκ τῶν ἀμείνων καὶ τῶν ἀπαιδευτῶν; εἶναι
ἐκ τῶν ἀνοήτων καὶ τῶν ἀσυνέτων; ὄχι. Εἶναι ἐκ τῶν
γρηματισμίων μας; εἶναι ἐκ τῶν σοφῶν μας. Καὶ ὑ-
πομονή, ἂν ἡ καταφορὰ των αὐτῶν ἐγένετο μὲ τον πρέπον-
τα τρόπον, μὲ τὴν εὐσημοσύνην ἐκείνην ἧτις ἀρμύζει
εἰς ἄνδρας πεπαιδευμένους, εἰς ἄνδρας γνωρίζοντας τὸν
κόσμον ἀλλὰ νὰ καταντῶσιν εἰς τύσην παραφορὰν ὥστε
νὰ θέλωσι νὰ τοῦς παρκαχωνίζωσι, καὶ νὰ τοὺς ἐπιβί-
λωσι τὰ πλέον ἀποτρόπαια ἐπιθετὰ ὀνομαζόμενοι τὸν μέ-
κρβρον, τὸν δὲ ταρτοῦφον, τὸν ἄλλον
προδοτήν κτλ. κτλ. καὶ αὐτὰ, διὰ τί; διότι,
ὡς πληρεξούσιοι, ἐξέφρασαν μίαν γνώμην των εἰς τὴν ἑ-
θνοσυνηλευσιν, διότι ἐράνησαν μιᾶς; τισὶς δὲ ἡ τισὶς δε-
δέκε ὑπερασπισταί; ἀλλ' εἶναι δίκαιον, εἶναι πρέπον
νὰ προσβάλωνται μὲ τοιοῦτον ἀπότομον τρόπον ἄν-
θρωποι οἵτινες χρίζοντες τὴν μεγαλητέραν ὑπόλη-
ψιν ἐκλέχθησαν ὡς πληρεξούσιοι τοῦ ἔθνους; Εἶναι συ-
νίστασις ἔργον νὰ καταφερόμεθα μὲ τοσοῦτην λύσσαν κα-
τὰ ἀνθρώπων ἀπολαμβάνοντων τὸ σέβας ὅχι μόνον ὀλων
τῶν ὁμογενῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ περω-
τισμένου κόσμου; Εἶναι τινόντι ἀξιολύπητον νὰ βλέπη-
ται τοιαύτας παραφορὰς εἰς τοὺς δημοσιογράφους μας.
Εἶναι πολὺ θλιβερόν νὰ κατακρίνωται καὶ νὰ ἐξουθενών-
ται τοσοῦτον ἄνθρωποι λογιζόμενοι οἱ ἐκλεκτώτεροι τοῦ
ἔθνους; ἄνθρωποι εἰς τοὺς ὁποίους ἀντιθέτη τὸ μεγαλητέ-
ρον χάρος, τὸ πλείον ὕσμοχόν ἔργον. Ἔτυχε νὰ ἐκ-
φρασθῶσι μίαν γνώμην; λῆβε τὴν, κρίνε καὶ ἐπίκρισε αὐ-
τὴν, ἢ ἂν θέλη, ἀναιρέσει τὴν κατὰ τὸ εἶδος καὶ κατὰ
τοὺς κανόνες τῆς λογικῆς, ὅχι δὲ νὰ καταφέρει καὶ νὰ
ἐπιπέτης κατ' αὐτῶν ὡς λέων ὀρυόμενος; ὄχι νὰ τοὺς ἐξευ-
τελλῆσι καὶ νὰ τοὺς ἐξουθενῆσι τοσοῦτον. Τί θέλουν μάς
ἐπιπράγε οἱ ἄνθρωποι τοῦ περωτισμένου κόσμου; τί οἱ
θεωροῦντες μάς ἐκ τοῦ πλητίον ξένου διπλωμάται; Βέ-
βαια, ὅτι εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν Κ. Περούκην δταν ἐξήρ-
χαιτο ἐκ τοῦ Βουλευτηρίου: ε οὔτος (ὁ Κ. Περούκα
χαιρετῆσας τὸν πρέσβυν τῶν λέγει: vous combattons Mon-
sieur (διαμαχόμεθα Κύριε Πρέσβυ) · ὁ πρέσβυς μὲ περι-
φρονητικὸν βλέμμα τῶ ἀπήνησε μὲ τόνον: vous deshono-
rez votre patrie, Monsieur (αἰμαίνεται τὴν πατρίδα σας,
Κύριε.) καὶ τοῦ ἐγύρισεν τὴν ῥάχην του.
Ἐλπίζε, εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 100 φύλλον. Π. Ζ.

Ἡ εἰς τὸν Βασιλεῖα τῶν Γάλλων ἐπίσκεψις τῆς Βασι-
λέως τῆς Ἀγγλίας ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους, καὶ ἡ εἰς τὸν

Βασιλεῖα τῆς Πρωσσίας ἐπίσκεψις τοῦ αυτοκράτορος Νι-
κολάου ἐκ τοῦ ἑτέρου, ἔδωκαν αἰτίαν εἰς πολλὰ τῆς πο-
λιτικῆς συμπεράσματα καὶ ὑποθέσεις. Πολλὰ ἐρέθησαν
περὶ τούτων, καὶ ἅπαντα κατανοῦν εἰς πιθανολογίας· τὸ
μόνον τὸ ὁποῖον κατέστη ἤδη βέβαιον εἶναι ὁ σφικτός μα-
τὰ τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας σύνδεσμος. Αἱ φανεραὶ τῶν
δύο κυβερνήσεων πράξεις, τὰ ἐκφρασθέντα παρα τοῦ Ἀγ-
γλικοῦ τύπου ἐν γένει αἰσθηματα εἶναι ἀρκετῆ ἀποδείξις
εἰς τοῦτο. Ἰδοῦ πῶς ἐκφράζεται περὶ τούτου ἡ Ἀγγλι-
κὴ ἐφημερίς ἡ Σημ. α. τ. α. Μεταξὺ Γαλλίας καὶ
Ἀγγλίας δὲν ὑπάρχει πλέον αἰτία συγκρούσεως, οὐδὲ ὕλη
φιλονεικίαν· πᾶν ὅτι ἤθύναι νὰ ταράξῃ τὴν φυσικὴν
μεταξὺ τῶν δύο τόπων τάσιν πρὸς τὴν φιλίαν ἐξηλήθη.
Ο Times τὸ δυνατότερον τοῦ Βρετανικοῦ τύπου ὀρ-
γανον, δὲν ἐκφράζεται κατώτερον παρὰ τὴν Σημ. α. τ. α. ν.
Ἰδοῦ καὶ οὔτος τί λέγει περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου. «Ἡ
σύμφωνος τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας πολιτικὴ καὶ σύμ-
πραξις τείνουν πρὸς τὸν εἰρηνικὸν καὶ εὐεργετικὸν σκο-
πόν ὅστις διομολογεῖται πασιπᾶνως ἐκ τῶν δύο τούτων
μεγάλων ἔθνων ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ σύμπραξις αὐτῆς εἶναι ἀρ-
κετὰ δυνατὰ ὥστε νὰ δυνήθωσι νὰ ἐπιτύχωσι ἀκινδύ-
στατος τὸν σκοπὸν των αὐτῶν. Ἰδοῦ ἡ προσφιλέστερα περι-
στασις διὰ τὰ ἐπιστηρικῆ θ' ὀρόνος τῆς Ἰσαβέλλης Β'.
καὶ ὅπως καὶ ἂν ἀποδῶσι τὰ πράγματα, ἡ συμμύχια
αὐτῆ φέρει μέγα ἔμπόδιον εἰς τοὺς κατακλιτικὸς σκο-
ποὺς πάσης ἄλλης δυνάμεως, καὶ τὸ ἔμπόδιον τοῦτο θέ-
λει εἶσθαι ἀνυπερβλήτον ἐνὸς ὅτι δεσμοὶ οὗτοι μίνουν ἀδι-
άλυτοι. Ἡ συμμύχια αὐτῆ δίδει εἰς τοὺς ἄρχοντας τῶν
δύο τόπων τὴν μεγαλητέραν δύναμιν διὰ νὰ πράττουν
καλὰ πράγματα, νὰ διατηροῦν τὴν εἰρήνην καὶ διὰ νὰ
ὑπερασπίζωνται τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸν ἐξουγενισμόν,
καὶ ἂν εἰς μίαν στιγμὴν, ταῦτα δὲν διευθύνοντο ἐκ συμ-
φώνου ἢ ἀντίκειτο τὸ ἐν τοῦ ἄλλου, τότε ὁ κόσμος ὀλος
δικαιωνυεῖ καὶ ἕκαστος ἐκ τῶν δύο τόπων χάνει πλεί-
ον τοῦ ἡμίσεως τῆς δυνάμεως τὴν ὅποιαν ἔχουν ἐκ τῆς
ἀμοιβαίας αὐτῆς ὑποστηρίξεως.»

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω περικοπῆς, εἰς ἣν ἀναφέρεται ἡ ἐκ-
τῶν δύο δυνάμεων ὑποστήριξις τοῦ θρόνου τῆς Ἰσαβέ-
λλης Β'. λαμβάνει ὕλην ὁ συντάκτης τῆς Ἠχοῦς τῆς Ἀ-
νατολῆς διὰ νὰ ἀνεφέρῃ τὰ ἐξῆς. «Οἱ λόγοι τοὺς ὀποί-
ους ὁ Times ἐφαρμύζει εἰδικώτερον εἰς τὴν Ἰσπανίαν, δὲ
νανταὶ νὰ ἐφαρμοσθῶσι ὅσπουτος; καὶ εἰς τὴν Ἀνατολήν.
Ναί, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία ἠνωμίνας, εἶναι τὸ μεγα-
λητέρον ἐχέγγυον τῆς ἀσφαλείας τῶν τύπων αὐτῶν, τῆς ἀ-
νεξαρτησίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ὀθωμανικοῦ κρά-
τους τῆς ὀποίας τὴν ἀνάγκην ἀναγνωρίζουν ἡδη μύλλ-
λον παρ' ἄλλοτε. Καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα, διὰ νὰ ἐπιτύ-
χουν δηλαδὴ τὸν σκοπὸν τούτον, εὐχόμεθα ἐξ ὀλης καρ-
δίας νὰ μὴ διαλυθῶσιν οἱ ἐνοῦντες τὴν σήμερον τὴν Γαλ-
λίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν δεσμοὶ οὗτοι.»

Ταῦτα θέλει ὁ συντάκτης τῆς Ἠχοῦς τῆς Ἀνατολῆς,
πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ κράτους ὀπου διαχει, εἰ πρέπει ἄ-
ρα νὰ εἴπωμεν ἡμεῖς, ἡμεῖς οἵτινες ἔχομεν καὶ τὰς τρεῖς Με-
γύλας δυνάμεις προστάτιδας εἰς τὴν περίστασιν ταύτην;
ἀς τὸ εἴπωσιν εἰ ἀντιπαίρομενοι κατὰ τοῦ δυτικοῦ πνεύμα-
τος, ἢ ἀντιδυτικίζοντες.

— Ἀναγιγνώσκομεν εἰς τὴν Ἠχώ τῆς Ἀνατολῆς
τὰ ἐξῆς, τὴν 26 Ἰαννουαρίου. Ε. Ν.

Τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος, τὰ ἀφορῶντα τὰς μετὰ
τῆς Τουρκίας σχέσεις των ὑπάγουν ἐπὶ τὸ κρείττον, ὅψ'
ὀποιαδήποτε ἐποψιν καὶ ἂν τὰ θεωρήσῃ τις. «Ὁ κατ'
ἀρχὰς διεγερθεῖς φόδος ἔνεκα τῶν εἰς Ἀθήνας τελευταίων
συμβεθεκότων διεσκαδέσθη δλοκλήρως. Τὸ Διδάκιον
λαμβάνει ἀδικήτως ἀπὸ τοῦ Κ. Κ. ἀντιπροσώπου
τῶν μεγάλων δυνάμεων διακοινώσας αἰτινας εἶναι πολλὰ
εὐχάριστοι, καὶ ὡς προηγουμένως ἀνεφέραμεν, τὰ πάντα
τείνουν νὰ ἀποδείξωσι βέβαιως ὅτι τὸ συμβεθεθὸς τούτο
θέλει εἶναι εὐτυχὴ διὰ τὴν Τουρκίαν ὀποτελέσματα, καθ'
ὀσον εἶναι ἀληθές οὐκ ἡ Διπλωματία οὐσα κυρία των συμ-
βεθεκότων, τὰ ὀποῖα διευθετῆ εἰς τρόπον ὅστε νὰ συμβε-
εἶξιν ὀλων τὰ συμφέροντα, φρονεῖ νὰ ὑπερασπίζεται
προτιμώτερον τὴν ὑπόθεσιν ἧτις ἔχει ὑπὲρ αὐτῆς τὸ δικαί-
ον, καὶ τῆς ὀποίας τὰ συμφέροντα εἶναι στενῶς συνδεμέ-
να μὲ τὰ συμφέροντα τῆς Εὐρώπης.»

Ἐπίσημος Ἀγγελλία.

Ἡ Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικὴ καὶ Βασιλικὴ Ἰψηλότης, ὁ
μέγας Δούξ τῆς Τσακάνης, φρονεῖ τὴν ἀσφάλειαν
τῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ αὐτοῦ κράτους θαλασσοπλοούν-
των, φιλανθρωπίαν κινούμενος, διέταξεν, ὅστε ἀπὸ τὰς 15
τοῦ τρέχοντος μηνὸς νὰ ἀνεγερῆ μερὶς τῆς φανὸς ὀρα-

τὸς μακροθῶν πέντε μιλίω, ἐπὶ τῆς μερῆς τῆσιν ὀνομαζομε-
νης Παλμαξίλλης, καίμιντε ἀρκτεῖως μὲ εἰς τὰς 42 51
30. ἀνατολικῶς δὲ εἰς τὰ, 8, 7, 3 50 εἰς τὰ παράλια
τοῦ Πομπίνου.

Ὁ Φανὸς οὔτος καίμιντε εἰς ὕψος 103 μέτρων ὀπὸ τῆς
ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, θέλει ἀρχῆσθαι νὰ ἀνάπτεται κα-
τὰ πᾶσαν ὕψος ἀπὸ τῆς ῥηθείσης ἡμέρας, μέχρις ὀτου
ἀνεγερῆ δέυτερος Φῆρος φανώδης ἐκ δύο τάσεων, πρὸ
τῆς ἐνάρεως τοῦ ὀποῖου ἡ Κυβέρνησις τῆ; Α. Ἰψηλότης
θέλει φρονεῖσιν τὴν διακήρυσιν ἐν κερῶ τῶ δόνου.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 17 Ἰαννουαρίου τῶν 1814.
ὁ Πρόξενος τῆς Τσακάνης
Σπυρίδων Βζλλῆς.

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς ἐφημερίδος ὁ Ἐρμῆς
Παρακαλῶ νὰ καταχωρήσῃ εἰς τὸ προεγῆ φύλλον
τῆς ἀξιοτιμου ἐφημερίδος σας τὴν ἀκόλουθον διακήρυσιν
μου.
Ν. Παπαδοῦκας.

Περὶ αὐτοχθονίας.

Ἡ λέξις αὐτοχθῶν εἰς τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς; κατὰ
τοὺς φιλολόγους, σημαίνει τὰ φυτό ἐκείνα ἢ τὰ ζῶα τὰ
γεγόμενα ἢ φυτόμενα ἐξ αὐτομάτου ἀπὸ αὐτῶν τῶν ἰδίων
γῆν· εἰς ἀναλογίαν δὲ ὀνομάσαν αὐτοχθῶνας καὶ τοὺς ἀν-
θρώπους ἐκείνους οἵτινες ἐγενήθησαν εἰς τὸν ἴδιον τόπον
εἰς τὸν ὀποῖον καὶ οἱ πατέρες των.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι νόες οἱ σοφώτεροι Νομοῦται τοῦ Ἀρ-
χαίου καὶ Νεωτέρου Κόσμου ἐθεώρησαν ὡς μίσην εὐδαιμο-
νίας τῶν λαῶν των, τὴν αὐξήσιν τῶν κατοίκων ἧγυν
τὴν πολυανθρωπίαν· διότι ἕκαστος ἐγνωρίσεν οὐκ ἠθουκ.
μικ εὐνυάρχει φυσικῶς εἰς τὸ πολὺ καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ὀλίγον.
Διὰ τῆς συγκεντρώσεως πολλῶν ἀνθρώπων εἰς ἕν καὶ τὸ
αὐτὸ μέρος, διὰ τῆς ἐνώσεως πολλῶν πνευμάτων εἰς ἕνα
καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν αὐξάνει ἡ δύναμις τῆς διαδόσεως
τῶν ἰδεῶν, ἡ δύναμις τῆς ἐργασίας, τοῦ ναυτικοῦ, τοῦ φρα-
τοῦ, τῆς γεωργίας κτλ. οἱ ἄνθρωποι ἀπαντώντες πολλοὺς
ἄλλους ὀμοίους των ἀμειλῶνται εἰς πρῶτος νὰ ὑπεβῆ
τὸν ἄλλον, ἢ ἡ εὐγενής αὐτῆ ἀμιλλα ἐπιφέρει τὴν προόδον
καὶ εὐδαιμονίαν τῶν κοινωνιῶν.

Αἱ Ἀθήναι, πόλις ἄσκημος μέχρι τῶνδε, ἀπεκαταστήθη
σαν ἰσχυραὶ καὶ περίφημοι διὰ τῆς ἐνώσεως των εἰς ἕν,
διὰ τῆς σχηματίσεως μ. ε.; καὶ τῆς αὐτῆς πόλεως, διὰ
τῆς σχηματίσεως ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος.

Ὁ Θεός διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἔνωσιν ταύτην ἐθεώρησεν
ὡς μόνον καταλληλὸν μέσον τὴν παραχώρησιν τῆς ἀσκή-
σεως των πολιτικῶν δικαιωμάτων εἰς ὀλους ἐν γένει ἀνευ
διακρίσεως αὐτοχθῶνων καὶ ἑτεροχθῶνων, ὀπερ κατέβησε
διὰ τοῦ περιτῆμου Νόμου του. Πᾶσι τὰ ἴσα
εἶναι, καθὸσον μαρτυρεῖ τούτο καὶ ὁ Πλούταρχος
Ἐτι δὲ μᾶλλον αὐξήσῃ τὴν πόλιν
βουλόμενος ἐκείλει πάντας ἐπὶ τοῖς
ἴσοις καὶ τὸ βεῦρο πάντες λεώ
κὴρυγμα Ὁ θεὸς γενέσθαι φασί
πανδημίαν τὴν καθ' ὀσάντους. Τὸ
κῆρυγμα τοῦτο ἐνέγραψεν εἰς στήλην τινα καὶ ἦγειρον αὐ-
τὴν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐφειτα
κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Οὐκυδίδου γνωρίζαντες τὴν
ὀφέλειαν τῶ Νόμου τούτου καὶ τὰ πλεονεκτήματα τὰ
ὀποῖα παρεῖχε, καὶ παραδεχθόντες κατ' ὀλοκλήρην τὰς
ἀρχὰς τοῦ Θεοῦ ἐξέδωκαν ἕτερον Νόμον διὰ τοῦ ὀποῖου
παρκαχρόσαν τὴν ἀσκήσιν των πολιτικῶν δικαιωμάτων
εἰς ὀλους ἐν γένει τοὺς ξένους ἐκείνους οἵτινες ἦρχοντο εἰς
τὰς Ἀθήνας ἀπὸ δειτέρου ὀλίγον τινα καιρὸν αὐτότε.
Τοὺς ἐξ ἀλλοδαπῆς Ἀθήνησι κα-
τοικεῖν ἴθε' ὀντας εἰς πολίτας ἐν-
ταῦθα χρόνον ὀλίγον διατρέψαν-
τας ἐγγράφεισθαι ὀπερ συνέτεινε τὰ μέγιστα
εἰς τὴν αὐτῶν πρόδον καὶ δύναμιν τῶν Ἀθηναίων. Κατ'
ἀρχὰς οἱ ξένοι δὲν ἦσαν ἢ δὲν ἐγνώριζαν νὰ ὀμεληθῶσιν
ἀπὸ τῶν Νόμων τούτων, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι μὴ δυνάμενοι
νὰ τοὺς εἰσάωσι, τοὺς ἐνέπεικον σατυρίζοντες αὐτοὺς, ὀπερ
ἀπαντῶμεν εἰς τὰ σχόλια τοῦ Ἀριστοφάνους. «Ὁ περ
Ἀρχέδημος οὐκ εἰποίησε δέον οὐδὲν
εἰπεῖν ὅτι οὐκ εἰ πολιτογράφῆθ.
ὀστε τοῖς πολίτας ὀπερ συγγε-
νεῖς ἔχειν οὐκ ἔφρασεν εἶπε. Ἀί-
ναι οὐδὲν ὅτι χρόνήσας ἐν ταῖς Ἀ-
θῆναις οὐκ εἰδυνήθη ἀνάγραφῆ-
ναι εἰς τοὺς πολίτας.
Ἡ ξενολασία ἦτο μισητὴ καὶ τὴν ἀπειστρόνον ἐν γέ-
νει ὀλοι οἱ προγονοὶ μας, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλου-
ταρχου οὗτε εἰς τὴν Σπάρτην ὕπαρχε πνεῦμα ξενολατικὸν
καθὸς τινὲς διόχυρῆστανται εἰμὴ ἐναντίον των ξέ-

των εκείνων μόνων οτινες επήγαγον δι' αλληλν περιεργειαν, εκείνοι δε οτινες ηρχοντο με σκοπον να κατοικητωσι, τους εδεχοντο προθυμως και τους εχορηγουσαν και γαια να καλλιεργωσι χωρις να δυνανται να τας απαλλοτριωσωσι.

Οι Ρωμαιοι ωφειλον την δυναμιν και προξον των εις την ενωσιν και παραχωρησιν των πολιτικων δικαιωμάτων, την οποϊαν εκαμαν πρωτον με τους Σχοδινους, εθνος πλησιωχρον, και επειτα με τους λοιπους ξενους λαους.

Η Γαλλια δεν χρεωσται την δυναμιν της, την προξον του πολιτισμου και των φωτων της ειλη εις το πνευμα του Κοσμοπολιτισμου της. Μικρα και περιορισμενη κατ' αρχας κατεκτηθη επειτα απο τους Φραγκους οτινες προχωρησαν τα πολιτικα δικαιωματα εις τους κατακτηθεντας, ενωθη με τα πλησιωχρα εθ η επτα εθνη απο τα οποια συγκειται η σημερινη Γαλλια, παραχωρησασα τα πολιτικα δικαιωματα και εις αυτους, και ούτω ανερανη οποια ειναι η σημερον ακμαζουσα Γαλλια.

Η Κολομβια αιτημος και περιορισμενη, απεκατεσταθη θυατη και περιφημος δεχ του πνευματος του Κοσμοπολιτισμου και της παραχωρησιως των πολιτικων δικαιωμάτων εις τους εκει ερχομινους επι σκοπω να κατοικησωσι.

Αυται ειναι εν συνόψει αι αρχαι τας οποιας παραδεχθη ολος ο αρχαιος και νεωτερος πολιτισμενος κοσμος ως προς την αυτοχθονιαν.

Αλλ εις την σημερον μικραν, αδυνατον και πτωχην Ελλάδα μας ποιον μετρον συμπερει να λαδωμιν ως προς τουτο;

Δυο ειδων ανθρωποι παρουσιάζονται εις την οκνην (και οι οποιοι πρεπει να διακριθωσι μεταξυ των) περι των πολιτικων δικαιωμάτων, περι των οποϊων προκειται να συζητηθ, η.

Οι αλλοθενει οτινες πρωτην φοραν ερχονται εις την Ελλάδα, και οι ομοθρησκοι και ομογλωσσοι Έλληνες των οποϊων αι ιδιαιτεροι πετριδες απο ανυπερβλητα εμπόδια δεν ηδυνήθησαν ν' απαλλαχθωσιν εισεσι του Ολωμανικου ζυγου. Περι των πρωτων δεν ειναι αμφιβολια οτι μη γνωσκοντες τα ηθη μας, την γλωσσαν μας, την θρησκειαν μας, πρεπει αποφ ηγγραφθωσιν εις δημον τινα, να παρέρχεται χρονος ολιγος και επειτα να λαμβανωσι την ασκησιν των πολιτικων δικαιωμάτων. Αλλα δια τους αλλους αζμολει αρχγε να γινεται καν λογος Έλληνες το γένος. τα ηθη, την γλωσσαν, την θρησκειαν, συνεργαται του κοινου οικοδομηματος της αυτονομιας; ποιοι δαιμων δυναται να εισαξη την καταχθονιον ιδεαν του μερισμου μας και του αποκλεισμου αυτων απο την ασκησιν των πολιτικων δικαιωμάτων; η ποια κεραλη δυναται να συλλαβη ποτε τοιαυτην αντεθνικην και αντεπολιτικην ιδεαν εμπόδιζουσαν ούτω την προξον του εθνους, περιοριζουσα τα ορια της Ελλάδος εις την σπιθαμην της γης των σημερινων στενων οριων της; Το ολον του Έλληνικου εθνους, ο πλουτος, τα φωτα, ειναι εκτος των οριων της σημερινης ελευθερας Ελλάδος. Και ο κύριος σκοπος, το μονον πνευμα των εντος αυτης κτισικων ητις δεν χρεωσται να ηται άλλο ειμη η ενωσις των μετ' αυτων. Τι μας ωφελει να ημεθα θρησκευτικως ενωμεινοι εν ω ως προς την ασκησιν των πολιτικων δικαιωμάτων θελομεν να διακρινωμεθα.

Η ενόθη ολοκληρου του Έλληνικου εθνους ειναι η ευδαιμονια μας. Ο σημερινος Πληρεξουσιος Βουλευτης η Υπουργος πρεπει να θεωρη τον εκυον του οτι ειναι Πληρεξουσιος, Βουλευτης η Υπουργος ολοκληρου του Έλληνικου εθνους. Οτι ειναι τοιουτος εξ μιλλενικου λαου και ουχι επτακοσιων χιλιαδων, να συνεργη και απονιμη τας αγαθοεργιας του εις ολοκληρον το Έλληνικον εθνος, και θελει τας απονιμη θεωρων τους ερχομινους επι σκοπω να κατοικησωσι την Ελλάδα ισους με αυτον, θελει τας απονιμη συστήνω και δικτηρων Σχολεια εις τα συνορα μας δεχ να διδάσκωνται την πατριον γλωσσαν και ηθη τα τεκνα των υποδεδουλωμένων εισεσι Έλληνικων λαων με ευκολιαν, θελει τας απονιμη δίδων πασαν προστασιαν, πασαν περιθαλψιν επι προφασει η λογω πολιτικω οπωιδηποτε εις την ασχουσαν της υποδεδουλωμένης Ελλάδος ανθρωποτητα. Η ιδέα του αποκλεισμου, η ιδέα του αυτοχθονισμου εμπεριχει συμπερον τα ατομικα. Αλλα τα ατομικα συμπεροντα πρεπει να

τα καταρροδωμεν οτακις προκειται να συκερθωμεν περι των γενικων. Δια να αποκλεισωμεν τρικοντα ανθρωπους απο του ν' αναλαβωσι δημοσιους θεσεις και να τας λαδωμιν ημεις, ειναι ατομικον συμφερον, και δεν πρεπει δια τουτο ν' αποκλεισωμεν ολοκληρον το Έλληνικον εθνος, δεν πρεπει ν' αποκλεισωμεν την εκνότητα συντελουσαν εις την εθνικην προξον ητις ηηλεε μας παρουσιασθη. Η Κυδερνησις δυναται να λαβη τα αναγκαια μετρα εμποδισουσα τας καταχρησις χωρις να ηληθα αναγκασμενοι να θεσπισωμεν περι τουτου θεμελιωδη Νομον. Τουτο ειναι, συμπερον του εθνους, πρεπει να το ομολογησωμεν και αν ημεις πρωτοι ηηελωμεν εισει εις εκεινων οτινες ηδυλατο να υποξερωσιν εξ αυτου του πνευματος των. Ας ενθυμηθωμεν οτι, οτι η σολιγις της ιερης επαναστασεως ηχησεν εις τα ωτα των απανταχου ευρισκομένων Έλληνων, εσεξαν ολοι μικροι και μαγαλι, και ελακων μερος εις τον αγωνα. Δεν εμεινεν ανθρωπος οτις δεν συνεισεφερε κατα την δυναμιν του, δεν εμεινε πρλις ητις δεν υπεφερευ απο την ωμότητα των κοινων τυραννων μας. Ειθε θα κατοικη της ελευθερας Ελλάδος απο την πρωτην στιγμην της ενάρξεως του ιερου αγωνος και γνωριζομεν αρκετα τα προσωπα και τα πράγματα, εχομεν ολα τα απαιτούμενα προσοντα προς εξασκησιν των πολιτικων δικαιωμάτων' αλλα με τουτο δεν εννοουμιν ουτε επιθυμουμιν ποτε να ιδωμεν τους λοιπους συναδελφους μας αποκλεισομενους της Έλληνικης ομορθελας προς χαριν ολιγων τινων οτινες σκοπον άλλον δεν εχουν ειμη την επιτυχην των ατομικων συμφεροντων των.

Παρακλειθε Κυριε Συντάκτα της Εφημεριδος ο Ερμης να ευχεσθητε να καταχωρησει εις τας στήλας της Φιλελευθερου Εφημεριδος σας την διατριβην μου ταυτην.

Προς απαντας τους Καθολικους της ελευθερας
Ε λ λ α θ ο ς.

Τας επιδόσεις ορωμεν γινομινας και των τεχνων και των άλλων απάντων, ουδεν τος εμμενοντας τοις καταστασιν, αλλα δια τους επιχειρουοντας και τολμωντας αιει κινειν των μη καλως εχοντων. ο Ισοκράτης.

Μεγάλη σοφια δεν υπηγορευσεν εις τον κίλκρον μου, αλλα η ψηλαρηγη της δεοδοσις μου αληθεια ανεπιτερωσεν αυτον προσεγγισασα εις την σφαιραν της ηθικης μου αισθησεως. Εκ των υπτερων ανατριξιας επι τα πρωτα ιδεωθητα νομον αιωνιον του οποiou αποφαινομαι απλους ερημηυς και εφαρμοστιης. Αυτον λοιπον ας εγαλωσιν οι εχοντες την διαθεσιν, ουχι δ' εμέ.

Ισονομια, Θρησκεια και Γλωσσα κοινά οντα μεταξυ των προπατόρων μας, και τοι ανεξαρτητους επ' αλληλων ηνωσαν εις εν πνευμα και μιν καρδιαν αυτους ενωπιον του εθνικου συμφεροντος. Το αυτο εις ημας τους απογονους εκεινων θελουν προξενησει οφελος πολυπλασιον συνηνωμινους υπο μιν και την αυτην Πολιτειαν.

Ισονομιαν χαριμεν απο της εθνικης ημων παλλεγγενεσις, και ηθη δια του συντασομινου Πολιτικου Συνταγματος εμπεδομεν αυτην και προετοιμαζομεν την εφικτην μελλουσαν ευδαιμονα αποκαταστασιν μας.

Θρησκειαν απαντες μεν οι Έλληνες προσθευομεν θεια υδολια την θεϊαν του Χριστου. Απαντες αναγνωριζομεν ως θασιν αυτης την ομοιαν, και σκοπον την διαδοσιν των φωτων και την δον ενεσις επι γης ευδαιμονα ημων συμβιωσιν. Παραδεχόμεθα ομως και διατηρουμεν αδιαφρωσ και αναληγτως επιφροιας αλλοτριων ούσιον, αιτινες νοουθουσαι τας δοξας ημων εκπρεπουσιν ημας του αληθοϋς σκοπου.

Ποια δε ειναι ταυτα; ειναι εκεινα τα οποια ο μεν απροκατάληπτος της εις Χριστον Πιστεως οπαδος βλεπει εναργως, ο δε προληπτικος οχι μονον δεν βλεπει, αλλα και λυσσασα κατα του τολμωντος να εξελεγη τα τοιαυτα. Αν ημεθα Έλληνες, αν ομόδοξοι οντες ημεθα και ισότιμοι με τους Χριστιανους των πρωτων αιωνων, δια τι πλημμελως και ανιθετως μεταχειριζόμεθα εις την εκκλησιαν μας την Λατινιδα φωνην αντε της Έλληνικης; Γοητειας μεταλαμβανωμεν η λογικης και σοφης θρησκειας; Αν το πρωτον διατι να μην εισαξωμεν την Αραβικην ως προσφυστηραν; Αν δε το δευτερον καθο και α-

διατάκτως εχει, τις άλλη γλωσσα δυναται να σταλαρη εις τας ψυχας μας τα γνησια τοιαυτη; θρησκειας ταματα, ειλη ειμιν της οποιας οι οχτειε διηκουσιν εις την καρδιαν μας φυσικως αναχομιναι απο της ηηλασης μας και τεχνικωτερον και στερωτερον δια της παιδεις και της συγκενωσιας πλατωμενοι και παγτωμενοι; Αλλ η της γλωσσης εταξις προσπασει και εσερα. Αλλα τα προσπασει την αποσολην των επιστακτων τυπικου θεισμων της Δύσεως, και την ανακτησιν των πρημικων ημων καθεστώτων, τα οποια ελαμπρυναν Χρυσοστομου Βασιλειου, Γρηγοριου και ο λοιπος υιας των ιερων της νατολης Πατερων. Ομιλω προς Έλληνας.

Προσει πρεπει να πύσωμεν του να καταγινωσκωμεν αγνοιαν των ομοθινων μας ενεκα του Τουλιανου Καλαποριου' οτιοι δεν αγνοουν, αλλ εξεουρον φρονημα; να αναλαβωσι. Οταν ημες ω; ολιγαριθμοτεροι πρεπει χαριν του ομοιομορφου και της προσδοκωμένης ομοιοις να ομολογηθωμεν με αυτους μεχρι του καταληλου προς διαρρησιν της ελλειψεως καιρου.

Η κατα τα τρια ταυτα διεφρα ανακαταει μιν και ημισεϊαν μυριαδα Έλληνων της εντελους προς τα εθνικα συμπεροντα απροστωτω; εμπόδιζε την ολον του σωματος εμψυχωσιν εκ των αυτων της Ηθικης και Πολιτικης βωτικων πνευμάτων, επομινως την ομοιοιαν και συμποιοιαν.

Αλλ ενα γεινη δραστικωτερα η ηθικη ημων συγκεντρωσις με την του ενους μας ελωμεϊαν λειπεται εις ο ακρογωνιαϊος λιθος της συτηριου ταυτης οικοδομης. Ουτος δε ειναι η πολιτικη αυτονομια της εκκλησιας μας, ωστε δογματικως μεν να ηται ηνωμενη με την Ρωμικην, πολιτικως δε να ηται ανεξαρτητος. Και ο τον κονον εχων νουν βλεπει το αναρμιστον και δεσποτικον του διορισμου των ποιμενοντων ημας επισκοπων. Δεχομιν αυτους αυτοχρημα ως προδρα οντες, χωρις ουτε ημεις να γνωριζωμεν αυτους, ουτε αυτοι ημας. Και ωταν σερημενοι του λογικου στερωμειν και του δικαιωματος της εκλογης. Ας ανατρεξωμεν εις τους πρωτους αιωνας της Χριστιανικης Εκκλησιας, οτε θελομεν ιδει εκαστην κοινότητα εκλεγουσαν ελευθερω τον πνευματικον αυτης ποιμενα ειτε Επισκοπον.

Διατι λοιπον ηεις ν' απεκδυθωμεν το δικαιωμα τουτο και να ποδηγετωμεθα απο ξενους και πολλικας τοιουτους, οτινες ουδε αισθημα πατριωτισμου εχουν αποσβισαντες της ψυχης των παν πατριωτικον φρονημα; Οτινες παντα πασιν αμειλουντες και μάλιστα εμπόδιζοντες το να γινωμεν αγαθοι κοσμοπολιταε επαγγελλωντες να μας πνυψωσιν ασκητικως εις τον Ουρανον ωσαν ο επι γης χαμηλης και χαμαιζηλος τον νουν να δυναται ποτε να πεταχθη εις τοιουτον υφος;

Τι πρεπει λοιπον να γεινη; Παν εξαιρετικον του οσωδους Μεσαϊωνος προνομιον να αφηκιοθη απο τα; κατα τοπους επισκοπας. Να ανακτηση εκαστη κοινοτης τα παλαια αυτης δικαιωματα εις την εκλογην του πνευματικου οδηγου της. Παντες δε οι εκσταχου εγχαρτοι Καθολικοι μετα του Κληρου να εκλεγωσιν ενα Αρχιερεα δια δικα επι, εδρευοντα εις την πρωτευσαν του Βασιλειου, και ει δυνατον συμπαρτατοντα μετα της ιερης Συνόδου εις την πολιτικην διαυυσιν των διασκορπισμενων εκκλησιων.

Έλληνες Καθολικοι I παρηλθεν ο Ένετικος Φευδαλιμος, εξελιπεν η Τευροκρατια, ελειψε και η αναγκη πασης ξινης υπερασπισεως. Ειμεθα ηθη ελευθεροι και το σωμα και το πνευμα και την συνειδησιν, και αυτην μας την ελευθεριαν θελει παγίωσει ο Συνταγματικος Χαρητις.

Εδωθη δε εις τον ανθρωπον αυτο το θειον δωρον, η ενθεϊα, προς αδεη εκτελεισιν επωφελων πραξεων, προς αποτροπην των κακως εχοντων και μεταρυθμισιν αυτων. Σκεφθητε την υποθεσιν, κηρυχθητε υπερ της υποδινουμένης σωτηριώδους μεταρυθμισεως, μεταχειριστητε τα προσφορωτερα εις τουτο μεσα και ανευ αναδολης επιχηρησαστε και εκπρακωσατε εργον το οποιον ως απολυτως συμφερον και δικαιον κατορθουται ευκολως διλ της ημετερας ομοιοις.

Δεν αμφιβαλω οτι νοθαι τειες Έλληνες θελουν ταρχθη υπο των ειρημενων. Παρακαλω ομως αυτους να ενταρστηθωσι να μας ανασκευασωσι εικεμμενως και ανευ παροφρας, ωστε να λαδωμεν αφορμην να διαπραγματωθωμεν εκτενεστερον την Έλληνικην ταυτην υποσθιν.

Εν Ναξω την 10/22 Ιανουαριου 1844.
Ο εν Χριστω υμετερος αδελφος Σε Γ. Στεφανος.